כיון דהדר הדר לאו היינו פלוגתא דרבה ורב

יוםף דתנו מדשי קדשים ששחטן בדרום

מועלין בהן בות עלו לא ירדו) או פואיבעיא

להו 🌣 ירדו מהו שיעלו רבה אמר לא

יעלו ורב יוסף אמר יעלו תיבעי לרבה תיבעי

לרב יוסף תיבעי לרבה עד כאן לא קאמר רבה

אלא במזבח דחזי ליה מקדש דלא חזי לא

מקרש אבל מחיצה אע"ג דלא חזי ליה קלמה

או דלמאם אפי' לרב יוסף עד כאן לא קאמר

רב יוסף התם אלא דחד מקום הוא אבל הכא

דתרי מקומות נינהו לא או דלמא לא שנא

תיקו מילתא דפשימא ליה לרבה בחד גיסא

ולרב יוסף בחד גיסא מיבעי ליה לרבי ינאי

דבעי רבי ינאי אברי עולת במת יחיד שעלו

למזבח יורדו מהו היכא יו דלא משלה בהן

האור לא תיבעי לך כי תיבעי לך היכא

דמשלה בהן האור מאי תיקו איתמר ישחיטת

לילה בבמת יחיד רב ושמואל חד ח אמר

כשרה וחד אמר פסולה וקא מיפלגי בדרבי

אלעזר דרבי אלעזר רמי קראי אהדדי כתיב

יואמר בגדתם גלו אלי היום אבן גדולה וכתיב

יואמר שאול פוצו בעם ואמרתם להם הגישו

אלי איש שורו ואיש שיהו ושחמתם בזה

ואכלתם ולא תחמאו לה' לאכול על ח הדם

ויגישו כל העם איש שורו בידו הלילה וישחטו

שם מר משני כאן בחולין כאן בקדשים ומר

משני כאן בקרשי במה גדולה כאן בקדשי

במה קשנה איתמר עולת במת יחיד רב אמר אין מעונה הפשט וניתוח ורבי

יוחנן אמר ִסטעונה הפשט וניתוח וקא מיפלגי בדר"י הגלילי ידתניא ר"י הגלילי

אומר "עולָה שהקרִיבו ישראל במדבר אין מעונה הפשם וניתְוח שאין הפשם

וניתוח אלא מאהל מועד ואילך מר סבר מאהל מועד ואילך לא שנא במה

גדולה ולא שנא במה קמנה ומר סבר בבמה גדולה אין בבמה קמנה לא תניא

כותיה דרבי יוחנן דברים שבין במה גדולה לבמה קטנה ייקרן וכבש ויסוד וריבוע

בבמה גדולה ואין קרן ויסוד וכבש וריבוע בבמה קמנה כיור וכנו יו בבמה

גדולה ואין כיור וכנו בבמה קשנה חזה ושוק בבמה גדולה ואין חזה ושוק בבמה

קמנה דברים ששוותה במה גדולה לבמה קמנה שחימה בבמה גדולה וקמנה

הפשם וניתוח בגדולה וקטנה דם מתיר ומפגל בגדולה וקטנה מומין וזמן בגדולה

וקטנה: אבל ® נותר והזמן והטמא שוין בזה ובזה: ת"ר שמנין לעשות זמן בבמה

קטנה כבמה גדולה ₪ (אמרה תורה לן ישרף ופיגול ישרף מה פיגול פסול בבמה אף לן פסול בבמה או כלך לְדרך זו) דהא אמְרה תורה לן ישרף

ויוצא ישרף מה יוצא כשר בבמה אף לן כשר בבמה יו ולאו ק"ו הוא מעופות

אבל בספרים ישנים גרסינן בחו קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלין בהן

אם עלו לא ירדו ואיבעיא להו ירדו מהו שיעלו רבה אמר לא יעלו

רב יוסף אמר יעלו תיבעי לרבה כו' ומיירי במשלה בהן האור להכי

לכ"ע אם עלו לא ירדו ובריש מעילה (דף ב:) דאמר רבה אם עלו

ירדו מיירי בלא משלה בהן האור

ותדע בלא ההיא דמעילה לריך

לאוקמא הכא במשלה בהן האור דאי

בלא משלה אמאי אמר רב יוסף אם

ירדו יעלו הא אמרינן פרק ב"ש

ולעיל מג.) כשם שאם עלו לא ירדו כך

אם ירדו לא יעלו וכל שכו בשחיטת

דרום דגרוע משאר פסולין והכא

מיירי בהכניסה חיה וקלטוה כדין

במה גדולה להצריך כיהון וריחוץ

ידים ורגלים מן הכיור ואם היא

שלמים בעי תנופת חזה ושוק ולפי

גירסא זו גרסינן בסמוך אברי במו עולת

במת יחיד שעלו למזבח של במה

גדולה וירדו מהו שיעלו פירוש דכיון

דשחטן בחוך שמא הוי כמו שחטן

בדרום וגם לו שמת כיון ששחטה

בהיתר בחוץ בבמת יחיד שלכך

הקדישה תחילה לכולי עלמא היכא

דמשלה האור יעלה אבל לאו ללשון

ראשון דמבעיא ליה בלא משלה ומדמי

ליה לשחיטת דרום הלא פשיטא אפי׳

שאר פסולין דלא גריעי כמו שחיטת

דרום אם עלו וירדו לא יעלו כדאמר

עולה פרק ב"ש (שם) אם לה משלה

בהן האור כשם שאם עלו לא ירדו כך

אם ירדו לא יעלו י ולריך לומר הא

דקאמר מילתא דפשיטא לרבה ורב

יוסף מיבעיא ליה לרבי ינאי היינו

לאיכא דאמרי:

חמאת

הדרן עלך פרת חמא וסליקא לה מסכת זכחים

לא א מיי׳ פ״ג מהלכות ת מיי' פ"ג מ מעילה הלכה א: לב ב מיי' ח"י פסה"מ הלכה ו:

תורה אור השלם

 וַיַּגִּידוּ לְשָׁאוּל לֵאמֹר הִנֵּה הְעָם חִטְאים לִיהֹוָה לֶאֱכֹל עַל הדם ויאמר בגדתם גלו אלי היום אבן גדולה:

ש״א יד, לג 2. וַיֹּאמֶר שָׁאוּל פָּצוּ בְעָם וַאֲמַרְתָּם לְהָם הַגִּישׁוּ אַלִּי אִישׁ שורו ואיש שיהו ושחטתם בַּוָה שורו וְאִישׁ שְּיֵוּוּ רְשְנֵיקּיֶ בְּ וַאֲכַלְתָּם וְלֹא תָחֶטְאוּ לִיהֹוְה לֶאֲכַל אֶל הַדְּם וַיִּגְשׁוּ כָל הָעָם

מוסף רש"י

לא ילאו מקדושתן לגבי מעילה, שהנהנה מהו שוה פרוטה מעל חווילה ר) ואיבטיא להו. הני לוני במתני׳ דשינה בהן כגון ששחט בדרום או שקיבל דמן לתפי בנתנפי לשיט פון פגון ששחט בדרום או שקיבל דמן בדרום, עלו מהו שירדו. לריך להורידן או לא (שם ב:) כאן בקדשי במה גדולה. נהדטים על עולת במת יחיד שכשרה לשחוט נלילה (ש"א יד לג): עולה שהקריבו ישראל במדבר. שהקריבו ישראל במדבר. סיני קודס מתן תורה וישלח את נעלי וגו' (לעיל קטו:) קרן וכבש ויסוד וריבוע. דקי"ל דמעכני במובח המשכן (לעיל קח:). קרן, אבן אמה על אמה ברום אמה לכל קרן. ויסוד, דהיינו אמה כניסה קרן. ויסוד, דהיינו אמה כניסה הראשונה (סובה ממ:). וריבוע, אם אין המוְבח מרובע (לעיל טב.): זררו עלד מסכת ובחים

ליקוטים

י רברים שבין במה גדולה לבמה קמנה. שאלה, כתוב בספר , שמואל וירם הטבח את השוק י והעליה וישם לפני שאול וגר׳ והעליה וישם לפני שאול וגד' ודרשו רז"ל השוק והאליה. והקשה אחד איך היה זה והרי הם היו אוכלים זבחי שלמים והאליה לגבוה. ותירץ המתרץ דמקולי במת יחיד הוא כמו שמצינו שזר מקריב בבמת יחיד יכן עולה נקבה כשרה בבמת יחיד דכתיב ויקח שמואל טלה חלב אחד ויעלהו עולה ועלה כתיב ושמואל לא היה כהן, וכן ברים אחרים כדאיתא בסוף דברים אחרים כדאיתא בסוף זבחים. והשיב המקשה דבר זה צריך ראיה מדברי רו"ל שתהא האליה של קדשים מותרת להדיוט בבמת יחיד שלא נוכל להתיר להדיוט מדעתנו בלי ראיה דבר שהוא לגבוה וכמו שאומרים בגמרא היכא דאיתמר איתמר וכו׳. ואחרים תירצו שאע״פ שאוכלים שלמים לא היה אחור להח לארול טמהח זולין שנעשו על טהרת הקדש שמואל זה לכבוד שאול להאכילו דבר חשוב דהיינו האליה שראוייה בקרבז לגבוה. שבודאי היו אוכלין פת עם שבודאי היו אוכלין פת מה הבשר של שלמים ומה לי פת מה לי תבלין מה לי בשר, אחר שהוא חולין אין שום איסור בדבר, מה שאין כן בתירוץ הראשון להתיר האמורין של קדשים להדיוט מבלי ראיה שהאליה מכלל

. וז״ל אמרינן בפ׳ אין מעמידין וירם הטבח את השוק וגו׳ ר׳ יוחנן אמר שוק ואליה מאי והעליה דמסמכא שוק לאליה, ר׳ אלעזר אומר "ע" אמריתן בני אין מצמרין ירב הוסבו את השוק אור "ריותן מאמר שוקי האיה מאי ההפיה הטסבא שוקי אמריה, רי אינמו אומר שוק וחוד מאו העליה הוא הוא העליה ביער אופי ומנפי ליה, ור"ש בר נחמני אמר שוק ושופי מאי העליה דשופי על עלויה רשופי עליה רשופי עליה בשוק כי בעי אופי ומנפי ומני האמר למר והאליה ולמר והחוד ולמר וביער: אלא צ"ל בין למר ובין למר שבא להראות לנו לאפוקי מתירוץ השני דהיינו שלא לומר שהיה עמהם חולין שנעשו על טהרת הקדש וכרי ועשה שמואל זה לכבוד שאול וכרי אלא דה"ק והעליה ר"ל שהיה הכל משלמים דהיינו העליה שעל אותה השוק עצמה. ועוד אם היה עמהם דתירוץ הראשון עיקר. וא"ת א"כ למה לא הווכרה האליה עם שאר קולות של במת יחיר, וי"ל משום דלא פסיקא לפי שאינה שוה בכל הבהמות

י שהכניסה גרס בדרבי אלעזר שהכניסה לאחר ששחטה בחוץ. קלטוה מהיצום לכל דבר. גרם ז במסכת מעילה (דף ג.). אלמא אף קדשים שנשחטו בבמה קטנה שהקריבן בגדולה כל דין במה גדולה נוהג בהן. ושמעינן מינה נמי דבשעת היתר במה נמי לא נשתנה דין גדולה

מהלכתה או ושתיהן הלשונות דרמי בר חמא פליגי אדרבי אלעזר: שהכניסה שהכניסה לפנים והוציאה לחוץ מהו מי אמרי' כיון דעיילא קלמה לה מחיצתא או דלמא

והוליאה: מהו. מי נהוג בה דין קדשי במה גדולה ליטעון יבו בתרומת חזה ושוק ולריך להחזירה לפנים או לא: ה"ג דתנן קדשי קדשים כו'. ולח גרסינו דאיתמר ולא גרס אם עלו לא ירדו ומשנה היא במסכת מעילה: מועלין בהן. ולא אמרינן כמאן דחנקינון דמי והוי להו כקדשים שמתו דילאו מידי מעילה כדתניא יו במסכת מעילה [ב.]: ה"ג במסכת מעילה ודף ב:ז והכי נמי גרסינן לה דו לאו היינו דרבה ורב יוסף דתנן קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלין בהם יוו ואיבעיא להו עלו מהו שירדו רבה אמר ירדו ורב יוסף אמר אם יוו עלו לא ירדו. רבה אמר ירדו דלא דמו לשאר פסולין שפסולן בקדש אלא כמאן דחנקינון דמי אלמא לרבה לא אמרינן קלוט לרבייו יוסף אמרינן קלוט: דלא חזי לא מקדש. דתניא בפ' המזבח [מקדש] (לעיל פג:) מתוך שנאמר כל הנוגע במזבח יקדש שומע אני בין ראוי בין שאינו ראוי מ"ל עולה והני לאו ראוי נינהו דלרבה יחו כמאן דחנקינון דמי: דחד מקום הוא. שהרי בעזרה נשחטו: דבעי רבי ינחי חברי עולת במת יחיד שעלו למובח מהו שירדו. ה"ג ובמעילה (דף ג:) נמי הכי גרס לה אבל לא ברבי ינאי גרס לה התם יש: אברי עולה שנשחטה בבמת יחיד. שלא במקומה הוא לגבי במה גדולה כקדשי קדשים ששחטן בדרום: ה״ג כּו איתמר עולת במת יחיד ששחטה בלילה רב אמר כשר ושמואל אמר פסול וקמיפלגי בהא דרבי אלעזר רמי כסיב גולו אלי היום אבן גדולה. בעוד שהוא יום אלמא דלילה פסולה בבמה קטנה והתם במה קטנה הואי שהרי במלחמה היו כאו רודפים חחרי פלשתים וכתיב סיפא דקרא ויגישו כל העם איש שורו בידו הלילה: רב משני כאן בקדשי במה גדולה. שהוקדשו ליקרב בבמה גדולה ואע"ג דאקרבינהו בבמה קטנה בעינן יום: כאן בקדשי במה קטנה. קרבו בלילה. ושמואל משני הא דכתיב יום אקדשים קאי ואפילו בקדשי במה קטנה בעינן יום הא כבו דכתיב לילה

לפנים. אחר ששחטה בחוץ וחזר

מעילה ב. ב) שם ב: ג) וע׳ תו לעיל יד. ד״ה הג״הן, תו' לעיל יד. ד״ה הג״הן, ד) ירושי מגילה פ״א הי״ב כה״ע, ד) שם הי״א, ו) חגיגה ו:, ז) ולעיל קטו:ן, מ) ולעיל סב. קח:ן, **ט**) ת״כ צו ריש פרש׳ ו, י) שייך לעמ׳ הקודם, כ) עי׳

הגהות הב"ח

 (ה) נמ' וחיבעים להו עלו מהו שירדו רכה חמר: (ב) שם חבל הזמן ונותר וטמא: (ג) רש"י ד"ה והיולה ישרף וכו' הא אם היתה הובא פנימה ראויה:

שינויי נוסחאות

א] גי' הספרים היא גי' הרמב"ם, ועי׳ ברש"י ני׳ מחרת והגרי״ר). וע" ככש" ג" ממרת (הגרייב).
והש"מ מיקן בגמ' כגי' לש"י.
ובכתה"י הוא כגי' הספרים, ושם דאיתמר במקום דתנן. וע" מום'. וע"ע בה"ו ול"ק: באותמה (מנקוט וומן, ושל מוס", וע"ע כה"ו וליק!
ב] דלמא לא שנא הבני לרב
יוסף כו' כליל ("מי"מ):
נ] למובח מהו שירדו כל"ל
(שמב"), וכ"ג כש"י ועי מוס";
ד] היכא דמשלה בהן האור לא
תיבעי לך כי תיבעי לך היכא
תיבעי לך כי תיבעי לד היכא ורבבי קן היהבי קו היה אר איכא דלא משלה בהן האור איכא האמרי היכא דלא משלה כוי (שדמ ובעידו בכתהדים. וע" להלן מחת לל (מוכדע" ע"ל דל"ג להן היינו היינו או מוכדע" ביינו לליג להן היינו ה . מילתא כלל (קר״א): ה] לגי' רש״ ל"ל רב אמר כשרה ושמואל ל"ל רב אמר כשרה ושמואל אמר פסולה (בה"ז וצ"ק. וכ"ה בכ""ח. ועל" תו"ק וק"ל: ו] בקרל כתיב אל: ז] ל"ל וכן ("ש"ח. וכ"ה בלש"י: ח] התיבות שבסוגריים וכן תיבת דהא שאח"כ, בס"י כל זאת אינו, אלא בתוד כן כם "כל ומת ליתן מכן כתוב מיד אמרה תורה לן ישרף כו'. וכן מחקו בה"ז וכתב שהוא טעות מפורסס ואין לו פירוש. וכ"ה בכי"ל ובתו"כ. והל"ה כתב ור"ה בכי"י, והמי"כ, והכ"ק כתב
דאינו יודע למה מחקה, ור"
שמפרש"י ד"ה מפגל כר משמע
בניקא שלפנינו, והרש"ש כ" דאי
גנקיון לה נדלי"ל מה לן פסול
אף פיגול פסול. והסבית בסבל,
נעיל (קד ע"ב. וע"ש במד"ה לא
ונשיע או כלך כו' ר"ל מנא לך דלן
ונשיע או כלך כו' ר"ל מנא לך דלן
ונשיע או כלך כו' ר"ל מנא לך דלן
ונשיע או כלך כו' ר"ל מנא לך דלן גופיה פסול: מ] בבמה. יכול לא ומה עופות (*ש"מ בשם ס"י): ין גרס וה"ג במסכת (כי"פ): ין גרם והיא במסכת (כיים: יאן מהלכתה (כתהיי) ושת הלשונות כרו (שימ): יבן ליטען תרומת (כתהיי): יגן לייל כדקאמר. דהוא מימלא דעולא א"ר יוחנן שם (באהימ): ידן לה א"ר יוחנן שם (באהימ): ידן לה הכא (ש"ח): מו] בהם ולא אמרי (כמאן דתנקינון דמי והוה ליה קדשים שמתו דיצאו מידי מעילה כדתניא במסכת מעילה ואיבעיא להו על כו" כל"ל (צ"ק): מון תיכות אם עלו כ("ל (צ"ס): בזן מינות אם עדר (מנחקות (ש"ח): יון ולרב יוסף (מנחקות (נ"יי): יון ולרב דכמאן (נ"יי): יון ול"ל לרבה דכמאן (נ"ח). מוחר: יון ב"ל התם אלא [בדןרבי אלעזר (נג'יון). אלא [בדןרבי אלעזר (נג'יון). וע" קר"ל וק"ד: ב] כנ"ס נוסף וכן מצאתיה במגילת ירושלמי וכן מצאתיה במגילת. וע" יפס עניס: במספת מגילה. ועיייפט עילט. כא] היו שהיו רודפים כרי (כייי): כב] והא (כתה"י): כג] נ"ל בסיני (צ"ק, כתה"י): בד] כאן הס"ד ומה"ד כיור וכז. ב"ש. וכ"ה בכי"י)**. ולעי"ו כל"ק:** (ב"ש. וכ"ה (ב־ש. וכיו בנייי). וכנייין כניין. כה] נוס׳ לי״פ ומומין. בכנורות בפ׳ שני (יל ע״נ) א״ר אלעזר מניין לזובח בהמה בעלת מום בכמת יחיד שהוא בלא תעשה שנאמר וגו׳ דלא אשכחן וכו׳.

בחולין: במדבר. סיני בו: מאהל מועד ואילך. ששם נאמר בויקרא: קרן ורבש ויסוד וריבוע. ילפינן להו בפרק קדשי קדשים (נעיל

סב.). ובמובח של משכן כתיב ביו כיור וכן בין אהל מועד ובין המובח כתיב ביה (שמות ל): חזה ושוק. תנופה לפני ה' כתיב בהו (ויקרא ז): שחישה

הפשע וניסות כו'. דלה אשכחן בהו מיעוטה: דם. לוריקה מתיר את הבשר בזריקה ומקמי זריקה אסירא: ומפגל. פיגול נוהג בהן

כדיליף לקמן: ו**מומין באו. דלא אשכחן דשרינהו בקטנה: וומן. לאכילה: אבל הומן והנוחר והטמא כו'.** סיפא דמתני' היא ולא בברייתא הוא: **מנין לעשות זמן.** להיות נפסל בנותר ביו: הלן. היינו נותר: **והיולא ישרף.** נפקא לן בפסחים (דף פב.) מהן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה ביו היתה לפיכך אכל תאכלו אותה הא (נ) אם לא היתה פנימה ראויה היא לישרף: מה יולא כשר בבמה. קטנה שהרי כשירה

בלא מחיצות אף לן כשר ומעתה לא יהא הומן פוסל דהא אחיא מהאי דינא כדאמרן: ודין הוא. מדרך אחרת שיהא הומן פוסל בה: